

*néha a történelem
totális tévedésben van...*

*királynőnek lenni
nem könnyű.*

LADY JANE

Le a fejével!

BRODI ASHTON

CYNTHIA
HAND

JODI MEADOWS

Dream
válogatás

Éljen soká a király! ↘

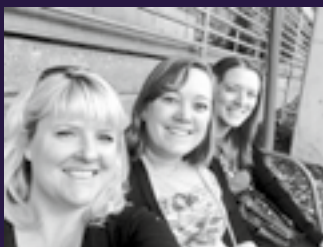
Edward még csak tizenhat éves, és már Anglia királya. De sajnós épp haldoklik, ami elég kellemetlen, ha azt nézzük, hogy inkább az első csókja tervezésével kellene foglalkoznia, mint azzal, hogy kire is hagyja a trónt...

Jane Edward unokatestvére, akit sokkal inkább érdekelnek a könyvek, mint a romantika. Szerencsétlenségére Edward beleegyezett a megházasításába, hogy ezzel biztosítsa a trónöröklését. Ráadásul van valami igen furcsa a neki kiválasztottban: Gifford ugyanis egy ló. De tényleg, a férfi minden egyes nap hajnalán egy nemesi szénafalóvá változik – csak hogy naplemente után a fogai között szénaszálakkal változhasson vissza emberré. Ettől eltekintve azért meg kell hagyni, hogy roppantul jóképű, és Jane betűkkel töltött szívében szép lassan hely szabadul fel számára is.

A történet egyre zűrösebbé válik, ahogyan Edward, Jane és Gifford egy kolosszális összeesküvés közepén találják magukat. Miközben a királyság sorsa a tét, hőseinknek saját összeesküvést kell szőniük, számos harcot megvívniuk, kalandozniuk, s a szívük sem maradhat szárazon. De vajon sikerül véghezvinniük a tervüket, amíg a fejük még a helyén lehet?

tulzásba
vitt olvasás

G.-nek!
szélták csak

Cynthia Hand az Angyalsors-trilógia című bestsellersorozat szerzőnője. A diplomáját kreatív írásból szerezte a Boise Állami Egyetemen. Éveken keresztül tanított írást a kaliforniai Pepperdine Egyetemen.

Jodi Meadows több kiváló YA fantasy írónője. Nagy kötőmester és sütiévő. Egy vadászgörénnyel és két kiscicával él.

Brodi Ashton újságírásból diplomázott a Utahi Egyetemen, később nemzetközi kapcsolatok szakon tanult. Utahban él a családjával.

Tudj meg többet a trilógiáról:

www.cynthiahandbooks.com

www.jodimeadows.com

www.brodiashton.blogspot.com

www.facebook.hu/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Szerelem, kaland, sok nevetés és váratlan varázslat fonódik össze, így hozva létre ezt a csodás történetet. Készülj fel a kacagásra, meg arra, hogy eláll a lélegzeted, és a végére a szavad is!”

Kirkus Reviews

„Bolondos, fesztelen, színtiszta szórakozás! Cynthia Hand, Brodi Ashton, valamint Jodi Meadows hármasa igazán pörgős, a valós tényektől egyre eltávolodó történetet írt. Élénk fantasy, ami fejet hajt a történelem előtt, mielőtt finoman elsodorná az útból. Kész élvezet!”

Booklist

„A való életben VI. Edward és Lady Jane Grey fiatalkorukban elhunytak a 16. századi Angliában. Ebben a verzióban azonban – köszönhetően a szerzők csodás képzeletének – a fiatalok esélyt kapnak a boldogságra. Kaland, intrika, humor és romantika fonódik össze egy hihetetlen, páratlan fantasyvé. A karakterek csak úgy ragyognak, közben minden egyes emberi tulajdonságot megtestesítenek.”

Scool Library Journal

„Háromszoros hurrá ennek a csodásan megírt, mókás feldolgozásnak, amiből csak úgy árad a kor modorossága és a színtiszta kaland! Akik élvezik az okos humort, a különleges fantáziavilágot és a könnyed romantikát, minden oldalt falni fognak.”

VOYA

Dream
válogatás

CYNTHIA HAND–BRODI ASHTON–JODI MEADOWS

LADY
JANE NE

— részlet —

Előszó

Azt hisszük, ismerjük a történetet, ami így hangzik: hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy Jane Grey nevű tizenhat éves fiatal lány, akit feleségül kényszerítettek egy vadidegenhez (Lord Guildfordhoz vagy Gilfordhoz vagy Gifford-isten-tudja-kicsodához), és nem sokkal később egy ország uralkodói székében találta magát. Kilenc napig volt királynő. Aztán szó szerint elvesztette a fejét.

Igaz, ez tragédia, már ha a fej leválasztását a testről annak tekintjük. (Mi pusztán mesemondók vagyunk, és nem szívesen bocsátkoznánk feltevésekbe, hogy az olvasó mit tart tragikusnak vagy csak elgondolkodtatónak.)

Mi más történetet mondunk el.

Figyeljenek jól! Lecsippentettünk apróbb részleteket. Teljesen átrendeztünk jelentősebbeket. Néhány nevet megváltoztattunk az ártatlanok (és nem olyan ártatlanok) védelmében, vagy csak azért, mert egy nevet szörnyűnek találtunk, és jobban tetszett egy másik. Hozzáadtunk egy csipetnyi varázslatot, hogy

érdekesebbé tegyük a dolgot. Szóval, tényleg bármi megtörténhet.

Úgy gondoljuk hát, hogy Jane történetének így *kellett volna* alakulnia.

Angliában kezdődik (vagy Anglia egy párhuzamos változatában, mivel a történelem manipulációjával foglalkozunk), a XVI. század közepén. Nyugtalan idők voltak, kivált, ha valaki Eðian (amit *ethyá*rnak kell ejteni, ha nem ismerjük a kifejezést) volt. Az Eðianokat azzal áldották (vagy verték meg, ki-ki nézőpontja szerint), hogy szabadon alakulhattak át emberből állattá. Egyesek például macskává tudtak változni, ami jelentősen csökkentette Anglia patkánynépességét. (Mások viszont patkánnyá tudtak átalakulni, így végül nem történt számottevő változás.)

Volt, aki fantasztikusnak találta ezt az állatmágiát, mások viszont irtózatossá, amit azonnal gyökerestől ki kell irtani. A második csoport, akiket Igazaknak neveztek, úgy vélte, hogy az embereknek nem szabad másnak, mint embernek lenniük. És mivel az Igazak kezében összpontosult minden hatalom, az Eðianokat üldözni kezdték, mindent tűvé tettek értük, amíg a többség meg nem halt vagy el nem rejtőzött.

És ezzel el is jutottunk egy végzetes délutánhoz az angol királyi udvarnál, ahol VIII. Henry király az egyik hirtelen támadt dührohámában a jelenlévők nagy örömeire hatalmas oroszláná változott, és felfalta az udvari bolondot. Az udvar lelkesen tapsolt, mert senki sem szerette a bolondot. (Az udvaroncok később rájöttek, hogy nem egy fortélyos megtévesztés esetével állnak szemben, hanem egy igazi oroszlán csócsálta meg a bolondot. Amikor az egybegyűltek rájöttek az igazságra, már nem tapsoltak lelkesen, hanem ennyit jegyeztek meg: „A bolond csak azt kapta, amit megérdemelt.”)

Aznap este az ismét emberi formát öltött Henry király úgy rendelkezett, hogy az Eðianok végtére nem is olyan rosszak, és

ettől fogva az Igazakkal azonos jogok és kiváltságok illetik meg őket. Az ősi mágiát szentesítő rendelkezés óriási hullámokat vetett Európa-szerte. Az Igaz egyház feje nem örült Henry király döntésének, de valahányszor Róma követet küldött, hogy érvénytelenítsék a rendeletet, az Oroszlánkirály megette a hírhozót.

Innen a mondás: „Ne öld meg a hírnököt!”

Henry halála után a fia, Edward következett a trónon. Történetünk kezdetén nyugtalan, feszültséggel terhes időköt élünk, az Eðianok és az Igazak között nő az ellentét, a tizenéves király bizonytalanul ül a trónján, és egy fiatal lord és lady is szerepet játszanak, de fogalmuk sincs róla, hogy a sorsuk keresztezi majd egymást.

Akaratuk ellenére.

EGY

Edward

Mint kiderült: a király a halálán volt.

– Mikor? – kérdezte az uralkodó Boubout, a királyi orvost.

– Mennyi időm van hátra?

Boubou megtörölte verítékező homlokát. Utált rossz hírt közölni a királyi felségekkel. Az ő hivatásában az ilyesmi néha kalodához vezetett. Vagy még rosszabbhoz.

– Egy év, vagy talán kettő – károgta. – Legjobb esetben.

Hülyeség – gondolta Edward (ne feledjük, hogy ez volt a király neve). Igaz, hónapok óta beteg volt, de még csak tizenhat évet élt. Nem haldokolhat. Csak megfázott, ennyi az egész. A köhögés tovább húzódott, mint máskor szokott, a mellkasában szorítást érzett, a láza vissza-visszatért, igaz, olykor a feje is fájt, gyakran szédült, és olykor fura ízt érzett a szájában, de hogy haldokolna? – Biztos vagy benne? – kérdezte.

Boubou bólintott. – Bocsásson meg, felség. A „Vészről” van szó.

Ja, vagy úgy.

Edward elfojtotta a köhögését. Rögtön rosszabbul érezte magát, mint pillanatokkal korábban, mintha a tüdeje meghalotta volna a rossz hírt, és máris megszűnne működni. Ismert másokat, akik a „Vészben” szenvedtek, mindig görcsösen csúf, vérpettyes zsebkendőkbé köhögtek, reszkettek és szédelegtek, majd végül kimentették magukat az udvari szolgálat alól, hogy a hölgyek ne lássák, amint elvonulva borzalmas, sípoló halált halnak.

– Biz... tos? – tudakolta még egyszer.

Boubou a gallérját igazgatta. – Adhatok fájdalomcsillapító szert, és gondoskodhatok róla, hogy mindvégig tűrhetően érezze magát, de igen. Biztos.

A vég. Baljósan hangzott.

– De... – Olyan sok mindent szeretett volna még kezdeni az életével. Először is meg akart csókolni egy lányt. Egy csinos lányt, a megfelelőt, lehetőleg nyelves csókkal (új divatú, trükkös csókolozási mód volt, amit most találtak ki Franciaországban). Szerette volna végre legyőzni a vívómestert, mert Bash volt az egyetlen, akit ismert, aki megfélemezett arról, hogy győzni hagyja. Szerette volna felfedezni a királyságát, és beutazni a világot. Valami nagyvadra szeretett volna vadászni, és a fejét kitenni trófeaként a falra. Fel akart mászni a Scafell Pike csúcsára, olyan magasra, ameddig ember csak eljuthat Angliában, és végighordozni pillantását az alatta elterülő tájon, és tudni, hogy annak a királya, amin a tekintetét legelteti.

De most kétségkívül minderre nem kerül sor.

„Korai” – mondják majd az emberek – gondolta. Idő előtti. Tragikus. Szinte hallotta a balladákat, amiket a trubadúrok énekelnek majd róla, a nagy királyról, aki túl hamar halt meg.

*Szegény Edward király most már a föld alatt,
Kiköhögte a tüdejét, megtalálni nagy feladat.*

– Más véleményét is meg akarom hallgatni – jelentette ki.
– Egy jobb orvosét. – Edward keze ökölbe szorult a trón karfáján, amin pihent. Megborzongott, hirtelen fázni kezdett. Szorosabbra húzta magán a szőrmebéléses királyi palástot.

– Hogyne – hátrált Boubou.

Edward látta az orvos szemében a félelmet, és kedve támadt, hogy a tetejében még várbörtönbe is vettesse, mert ő volt a király, és a király mindig megkapja, amit akar, a király pedig nem akart meghalni. Az övére tűzött aranytört markolászta, és Boubou még egy lépést hátrált.

– Bocsásson meg, felség – motyogta még egyszer az öregember lesütött fejjel. – Kérem, ne egye meg a hírnököt!

Edward felsóhajtott. Nem hasonlít az apjára, gondolta, aki valóban felvette volna oroslánalakját, és felfalta volna az orvost a rettenetes hír hallatán. Edwardban nem rejtőzött állat, amelyre tudomása volt róla.

– Elmehetsz, Boubou – bocsátotta el.

Az orvos megkönnyebbülten fújta ki a levegőt, és az ajtó felé lendült. Magára hagyta Edwardot, hogy küszöbön álló halandóságával szembesüljön.

– A keserves istenit! – motyogta a fiú maga elé, ami az „Ó, a francba!” századbeli megfelelője volt. A „Vész” igen kínos halálnemnek tűnt egy király számára.

Később, amikor várható királyi elmúlásának híre elterjedt a palotában, a nővérei is felkeresték. Kedvenc helyén, az egyik déli torony ablakpárkányán üldögélt, a lába a semmibe lógott, ahogy a népek jövés-menését figyelte az udvaron, és a Temze folyó csobogását hallgatta. Úgy vélte, végre megérti az Élet Értelmét, a Nagy Titkot, ami ebben kristályosodott ki:

Az élet rövid, aztán meghalunk.

– Edward – mormolta Bess, a szája együttérzéssel rándult meg, amikor mellé telepedett a deszkára. – Úgy sajnálom, testvérem. – Edward próbált tetszelegve rámosolyogni. Valójában ebben az egy királyi képességben jeleskedett csak, de ezúttal csak egy szánalmas, kényszeredett vigyorra futotta. – Szóval hallottad – mondta, és igyekezett könnyed hangot megütni. – Természetesen mást is meghallgatok ez ügyben. Nem érzem magam haldoklónak.

– Ó, drága Eddie! – zokogta Mary, és csipkeszegélyes zseb-kendőjét a szeme sarkához nyomta. – Édes, drága fiú! Szegény kis galambom!

Edward egy pillanatra lehunyta a szemét. Utálta, ha Eddie-nek szólították, utálta, ha lekezelően bántak vele, mintha még rövidharisnyás, totyogó kisgyerek lenne, de Marytól eltúrte. Mindig is sajnálta a testvéreit, mert az apja fattyaknak nyilvánította őket. Abban az évben, amikor Henry felfedezte állati alakját – ahogy az emberek nevezték, az Oroszlán Évében –, a király úgy döntött, hogy minden szabályt neki kell meghoznia, ezért semmissé tette a Mary anyjával kötött házasságát, és az asszonyt kolostorba küldte, hogy ott élje le hátralévő életét, csak azért, hogy elvehesse Bess anyját, az egyik vonzóbb udvarhölgyet. De amikor a második számú feleség nem szült fiú utódot, és elterjedt a pletyka, hogy Anna királyné Edian, és időnként fekete macska alakjában oson le a kastély lépcsőjén az udvari trubadúr szobájába, akkor a király lecsapatta a fejét. A harmadik számú feleség – Edward anyja – mindent helyénvalóan csinált, vagyis megfelelő nemi szervű gyermeket hozott a világra, hogy az egyszer majd Anglia uralkodója legyen, majd miután nem volt az a típus, aki szeretett ott maradni, és élvezni más kárát, azonnal meg is halt. Henry királynak még három felesége volt, akik közül – ebben a sorrendben – eggyel megsemmisítette a házasságot, a következőt lefejeztette, és a harmadik

szerencsés túlélte, hah, mily meglepő! Ám több gyermeke nem született.

Így hát csak hárman voltak, már ami a királyi ivadékokat illette: Mary, Bess és Edward. Ők alkották a szerencsétlenül összeházasított család sajátos fajtáját, hiszen az apjuk feltehetően örült volt és vitathatatlanul veszélyes, még akkor is, ha nem volt éppen oroszlán, az anyáik meg mind vagy meghaltak, vagy száműzetésben voltak. A gyerekek mindig jól kijöttek egymással, főként azért, mert nem volt köztük versengés, hogy ki viselje a koronát. Kétségtelenül Edward volt az egyedüli választás. Neki voltak férfi nemi szervei.

Kilencéves kora óta ült a trónon. Tulajdonképpen csak halványan emlékezett arra az időre, amikor nem volt király, és a mai napig úgy érezte, a királyság határozottan megfelel neki. De piszkosul sokra megy most a trónnal, gondolta keserűen. Született volna inkább közembernek, egy kovács fiának mondjuk! Akkor legalább szórakozott volna kicsit, mielőtt lerázza mind e földi bajt¹. Akkor legalább alkalma lett volna megcsókolni egy lányt.

– És valójában hogy érzed magad? – kérdezte Mary komolyan. Ő mindent komolyan csinált.

– Vészterhesen – felelte Edward.

Bess ennek hallatán halványan elmosolyodott, de Mary csak gyászosan ingatta a fejét. Sosem nevetett a tréfáin. Bess-szel évek óta Begyepesedettnek hívták a háta mögött, mert minden tekintetben olyan istenfélőn viselkedett. Edward kizárólag akkor látta, hogy Mary jól érzi magát, amikor egy árulót lefejeztek vagy egy szerencsétlen Ediant máglyán megégettek. A nővére meglepően vérszomjasan viszonyult az Edianokhoz: mindig is etetnekeknek tartotta őket.

¹ „Ha majd leráztuk mind e földi bajt...” – William Shakespeare: *Hamlet*, Arany János fordítása.

– Az anyámat is a Vész vitte el – gyűrögette a zsebkendő a kezei között ingerülten Mary.

– Tudom. – Edward mindig is úgy vélte, hogy Catherine királyné halálát a megtört szív, és nem valami betegség okozta, bár feltételezte, hogy a megszakadt szív a testet is összetöri.

Nem lesz alkalma arra, hogy összezúzzák a szívét, gondolta, és ismét rátört az önsajnálát. Sosem lesz szerelmes.

– Borzalmas halál – folytatta Mary. – Az ember csak köhög és köhög, amíg ki nem köhög a tüdejét.

– Köszönöm. Nagyon vigasztaló – mondta Edward.

Bess, aki mindig csendes volt komoran bőbeszédű testvére mellett, élesen Maryre pillantott, és kesztyűs kezét Edwardéra tette. – Tehetünk érted valamit?

Edward vállat vont. Égett a szeme, és azt hajtogatta magában, hogy egész biztosan nem fogja elsírni magát e miatt a haldoklásos ügy miatt, mert a sírás a lányoknak való meg kisbabáknak, nem királyoknak, és amúgy sem változtat semmin.

Bess megszorította a kezét.

Edward kifejezetten nem sírva szorította meg Bess kezét, és az ablakon kitekintve tovább elmélkedett az élet értelmén.

Rövid az élet.

Aztán meghalunk.

Hamarosan. Egy év, jó esetben kettő múlva. Ami szörnyen rövid időnek tetszett. Tavaly nyáron egy híres olasz asztrológus elkészítette Edward horoszkópját, és utána bejelentette, hogy a király még negyven évet él majd.

A híres olasz asztrológusok kétséget kizáróan bazi nagy hazugok.

– De legalább nyugodt lehetsz, hogy a haláloed után minden rendben lesz – közölte ünnepélyesen Mary.

Felé fordult. – Tessék?

– Úgy értem, a királysággal – tette hozzá még komolyabban Mary. – A királyság jó kezekben lesz.

Edward nem sokat töprengett a királyság sorsán. Vagyis semennyit sem. Túlságosan lefoglalta, hogy a tüdeje kiköhhögésén törje a fejét, amit majd a halála követ, így az ügy nem izgatta túlzottan.

– Mary! – róttá meg Bess. – Most nincs itt az ideje a politikának.

Mielőtt Mary vitába szállhatott volna (és az arckifejezésén látszott, hogy azt akarja mondani, hogy igenis mindig ideje van a politikáról beszélni), kopogtatás hallatszott. – Tessék! – szólta ki Edward, és John Dudley, Northumberland hercege és a király Titkos Tanácsának elnöke dugta be nagy sasorrát a szobába.

– Á, felség, gondoltam, hogy idefent találom – mondta, amikor észrevette Edwardot. A tekintete csak végigsuhant Maryn és Bessen, mintha nem lenne ideje, hogy igazán rájuk nézzen. – Mary hercegnő, Elizabeth hercegnő. Pompásan néznek ki. – Edwardhoz fordult. – Felség, ha válthatnánk pár szót...

– Akár többet is – felelte Edward.

– Négyszemközt – helyesbített Lord Dudley. – A tanácssteremben.

Edward felállt, és leporolta a nadrágját. Odabiccentett a nővéreinek, ők pedig az udvarban szokásos módon pukedliztek, majd Edward hagyta, hogy Lord Dudley levezesse a lépcsőn, utána a palota egymást követő hosszú folyosóin a királyi tanács-terembe, ahol a király tanácsnokai naponta általában órákon át töltötték ki a királyi dokumentumokat, amikkel az országot igazgatták és döntéseket hoztak. A király maga nem sok időt töltött ebben a teremben, hacsak nem akadt olyan irat, amire rá kellett kanyarítania az aláírását, vagy nem volt olyan fontos ügy, amiben a személyes figyelme szükségeltetett. Ami nem fordult elő gyakran.

Dudley becsukta az ajtót, amikor beléptek.

Edward, akit a séta kifulladásztott, lerogyott a félkörben felállított székek előtt a királyi, különlegesen kipárnázott vörös bársonytrónusára (a székekben rendszerint a Titkos Tanács tizenkét másik tagja foglalt helyet). Lord Dudley elővett és átnyújtott egy zsebkendőt a királynak, amit Edward az ajkához szorított, míg el nem múlt a köhögési rohama.

Amikor elvette a zsebkendőt a szájától, egy rózsaszín vérsepp volt rajta.

Hülyeség.

A pettyre meredt, és vissza akarta adni a zsebkendőt, de a herceg gyorsan elhárította. – Tartsa csak meg, felség! – mondta, és a terem másik végébe ment, ahol szakállas állát kezdte simogatni; mindig ezt tette, ha mélyen elgondolkodott.

– Azt hiszem – kezdte Dudley –, beszélünk kellene arról, mit fog tenni.

– Tenni? Ez a *Vész*. Gyógyíthatatlan. Úgy tűnik, nem tehetek mást, mint hogy meghalok.

Dudley együtt érző mosolyt erőltetett az arcára, ami természetellenesnek hatott, hiszen nem szokott mosolyogni. – Igen, felséges uram, ez igaz, a halál valamennyiünkért eljön. – Folytatta a szakállsimogatást. – Természetesen sajnálatos a hír, de igyekeznünk kell a javunkra fordítani. Sok mindent tehetünk a királyságért, mielőtt meghal.

Á! Megint a királyság. Mindig csak az. Edward bólított. – Rendben van – mondta bátrabban, mint ahogy érezte magát. – Mondja meg, mit tegyek!

– Először is az öröklési rendet kellene figyelembe vennünk. Hogy ki következék a trónon.

Edward felvonta a szemöldökét. – Azt akarja, hogy nem egészen egy év alatt megnősüljek és örökösöt nemzzek?

Ez még szórakoztató is lenne. Biztos járna vele egy nyelves csók is.

Dudley megköszöri a torkát. – Nem... egészen, felség. Nincs hozzá elég jól.

Edward vitába akart szállni vele, de aztán eszébe jutott a rózsaszín petty a zsebkendőn, és az, mennyire kimeríti már az, hogy ide-oda jár a palotában. Nincs olyan állapotban, hogy udvaroljon egy lánynak.

– Nos, akkor a trón valószínűleg Maryre száll.

– Nem, felséges uram – mondta sietve Lord Dudley. – Nem hagyhatjuk, hogy Anglia trónja rossz kezekbe kerüljön.

Edward a homlokát ráncolta. – De ő a nővérem. A legidősebb, és...

– Mary hercegnő egy Igaz – erősködött Dudley. – Abban a hitben nevelkedett, hogy az állatmágia gonosz, félni kell tőle és el kell pusztítani. Ha királynő lenne, visszalökné az országot a sötét középkorba. Egyetlen Eðian sem lenne biztonságban.

Edward elgondolkodva dőlt hátra. Minden, amit a herceg mondott, igaz volt. Mary nem túrná az Eðianokat (mint már említettük, pirosra pörkölve szerette őket). Ezen kívül nem volt humorérzéke és borzasztóan maradian gondolkodott. Nem lenne alkalmas uralkodónak.

– Akkor hát Mary nem lehet – szögezte le. – De Bess sem. – Megforgatta az ujján a királyi pecséttel ellátott gyűrűt. – Bess természetesen jobb lenne Marynél, és mindkét szülője Eðian, ha az ember elhiszi azt a macskás dolgot, de nem tudom, hogy Bess az Igazakkal kapcsolatban kivel szövetkezik. Kicsit hamiskás. A korona egyébként sem szállhat nőre.

Talán észrevették, hogy Edward nemi előítéleteket táplál (a történet folyamán itt mindenképpen). És ezért nem is hibáztathatjuk, mivel egész eddigi rövidke életét nagymértékben felmagasztalták csak azért, mert fiúnak született.

Mégis szerette magát haladó gondolkodású uralkodónak tartani. Nem hasonlított az apjára, aki Eðian volt (már amennyit tudott erről), de a tény kétségkívül a családtörténete része volt, és Edward abban a szellemben nevelkedett, hogy rokonszenvezzen az Eðianok ügyével. Mostanában úgy tűnt, a két csoport között késhegyig folyó harc tört ki. Hírek érkeztek egy Falkának nevezett rejtélyes Eðian-csoportról, ami országszerte Igaz templomokat és kolostorokat rohant le és fosztott ki. Ugyanakkor arról is érkeztek jelentések, hogy Igazak fedtek fel Eðianokat, majd erőszakosan léptek fel velük szemben, később viszont azt jelentették, hogy azok meg bosszúból támadásokat intéztek az Igazak ellen. És mindezeknek közel sem volt vége.

Dudley-nak igaza volt. Egy Eðian-párti uralkodóra volt szükség. Olyasvalakire, aki meg tudja őrizni a békét.

– Kire gondolt hát? – Edward átnyúlt az oldalt álló asztalon, amin a királyi rendelet szerint mindig egy tál frissen szedett, behűtött szeder volt. Szerette a szedret. A szóbeszéd szerint erős gyógyhatása volt, ezért az utóbbi időben sokat evett belőle.

Lord Dudley ádámcsutkája fel-le ugrált, és amióta Edward ismerte, most először tűnt kicsit idegesnek. – Lady Jane Grey elsőszülött fiára, felség.

Edward torkán megakadt a szeder.

– Jane-nek van fia? – köpködött. – Erről bizonyosan hallottam volna már.

– E percben még nincs – magyarázta türelmesen Dudley. – De majd lesz. És ha megkerüljük Maryt és Elizabethet, utánuk a Greyek következnek.

Szóval Dudley azt akarja, hogy Jane férjhez menjen, és örökösst szüljön – gondolta Edward.

Edward elképzelni sem tudta Jane-t férjvel és gyerekekkel, bár már betöltötte a tizenhatot, így majdnem aggszűznek számított a kor szokásai szerint. Jane nagy szerelme a könyvek voltak,

jobbára a történelem, a filozófia és a vallás témáiban, de bármi más is, amit meg tudott kaparintani. Élvezettel olvasta Platónt görög eredetiben, és szórakozásból tette, nem azért, mert a nevelői előírták. Egész epikus költeményeket tudott memorizálni, és kérésre bármikor elszavalni. De legjobban a régi korok Eðianjairól és a kalandjaikról szóló történeteket szerette.

Kétség sem fért hozzá, hogy Jane az Eðianokat fogja támogatni.

Az volt a szóbeszéd, hogy Jane anyja is az, bár senki sem tudta, milyen alakot tud ölteni. Gyerekkorukban Jane és Edward kedvenc játéka az volt, hogy eljátszották, milyen állatok lesznek, ha majd felnőnek. Edward mindig úgy képzelte, hogy egy erős és vad állat lesz, mondjuk egy farkas. Egy hatalmas medve. Egy tigris.

Jane sosem tudta eldönteni, mi lenne a legjobb Eðian-alakja; amennyire Edward vissza tudott emlékezni, a hiúz és a sólyom között ingadozott.

– Gondolj csak bele, Edward! – hallotta még most is a tízéves Jane suttogó hangját, ahogy Bradgate-ben egy füves dombocskán feküdtek, és az égen vonuló felhők alakjában értelmes formákat kerestek. – Odafent szállhatnék, hagynám, hadd vigyen a szél, és senki sem parancsolgatna, hogy üljek egyenes háttal, vagy szidná a hímzésemet. Szabad lennék.

– Szabad, mint a madár – tette hozzá Edward. (Érdekes apróság: „a szabad, mint a madár” kifejezés Edwardnak tulajdonítható, bár csak jóval később kezdett beépülni a köztudatba. Majd meglátják, miért.)

– Szabad, mint a madár! – Jane nevetett, és felugrott, aztán lefutott a dombról, hosszú, vörös haja lobogott utána, a karját széttárta, mintha repülne.

Pár évvel később egy egész délutánt töltöttek azzal, hogy egymást heccelték, mert Jane egy könyvben azt olvasta, hogy

az Eðianok felindultságukban változtatnak alakot. Átkozták egymást, pofozkodtak, sőt, Jane még egy kövel is megdobta Edwardot, ami tényleg felbosszantotta, de az egész viadal alatt rendíthetetlenül megőrizték emberi alakjukat.

Mindketten nagyon csalódottak voltak.

– Felséges uram? – nógatta Lord Dudley.

Edward elhessegette az emlékeket. – Szóval férjhez akarja adni Jane-t – vonta le a következtetést. – Gondolt is valakire?

Elfogta a szomorúság. Jane az unokatestvére volt, a legjobb barátja – talán az egész világon ő állt hozzá legközelebb. Egyedül ő értette meg; nem kezelte más lényként, csak mert királyi vér. Valahol a lelke mélyén élt benne a vágy, hogy egy nap majd ő veszi el.

Akkoriban még nem nézték rossz szemmel, ha valaki az unokatestvérét vette el.

– Igenis, felség. Megtaláltam a tökéletes jelöltet. – Dudley a szakállát simogatva járkált fel-alá. – Aki jó neveltetésű és tiszteletre méltó családból való.

– Ez csak természetes. Ki az? – kérdezte Edward.

– És aki tagadhatatlanul Eðian-mágiával bír.

– Remek. Ki az?

– És aki nem bánja a vörös haját.

– Jane haja nem is olyan szörnyű – tiltakozott Edward. – Bizonyos megvilágításban nem annyira vörös, és egész szép...

– Valaki, aki kordában tudja tartani – folytatta Dudley.

Okos gondolat – vélte Edward. Jane hírhedten akaratos volt. Nem volt hajlandó az udvarban páváskodni, mint a többi nemesi születésű lány, nyíltan szembeszegült az anyjával, amikor könyvet hozott magával bizonyos udvari eseményekre, és a sarokban olvasgatva töltötte az időt ahelyett, hogy táncolt vagy férjet fogott volna.

– Ki az? – erősködött Edward.

– Valaki, akiben meg lehet bízni.

Ez már tényleg sok volt a jóból. – Ki az? – emelte fel a hangját Edward. Nem szeretett egynél többször feltenni egy kérdést, és most az ötödiknél tartott. Dudley járkálásától ráadásul széldülni kezdett. Az öklével az oldalsó asztalra csapott. A szederszemek szétfröccsentek. – *Ki az?* Az ördögbe is, Northumberland, nyögje már ki!

A herceg megtorpant. Megköszörülte a torkát. – Gifford Dudley – mormolta.

Edward pislogni kezdett. – Gifford ki?

– A kisebbik fiam.

Edwardnak beletelt egy pillanatba, hogy megeméssze a halottakat, és összegezze a Dudley-tól kapott ismérveket: tiszteletre méltó család: kipipálva; megbízhatóság: kipipálva; tagadhatatlan Eðian-mágia...

– John, van a családjában Eðian-mágia?

Lord Dudley lesütötte a szemét. Veszélyes dolog volt beismerni, ha valakinek Eðian-vér folyik az ereiben, még az akkori civilizált időkben is, hiszen könnyen akár máglyára is kerülhetett miatta az ember. Jóllehet az Eðianság már nem számított törvényen kívülinek, azért még sokan osztották Mary véleményét a királyságban, hogy az egyetlen jó Eðian a halott Eðian.

– Én persze nem vagyok Eðian – sietett hozzátenni Dudley –, de a fiam az.

Egy Eðian! Túl szép, hogy igaz legyen. Edward egy pillanatra elfelejtette, hogy haldoklik, és valami politikai stratégia kedvéért férjhez adja az unokatestvérét. – Milyen teremtményé válik?

Dudley elvörösödött. – A napjait... izé... – Mozgott a szája, ahogy a megfelelő szót kereste, de nem találta.

– Igen? – hajolt előre Edward.

Dudley még mindig a szóval küszködött. – Ő egy... minden nap egy...

– Gyerünk már, ember! – dörrent rá Edward. – Beszéljen!

Dudley megnyalta a száját. – Ő... a lófélékhez tartozik.

– Hogy mikhez?

– Egy csődör, felség.

– Csődör?

– Egy... izé... ló.

Edward hátradőlt, és percekig nem jutott szóhoz.

– Egy ló. A fia lóként éli az életét – ismételte meg, hogy megbizonyosodjon: jól értette.

Dudley boldogtalanul bólintott.

– Nem csoda, hogy nem láttam még az udvarban. Majdnem elfelejtettem, hogy Stanen kívül van még egy fia! Nem azt mesélte, hogy féleszű, és ezért döntött úgy, hogy illetlenség lenne társaságba vinni?

– Úgy gondoltuk, minden jobb az igazságnál.

Edward felszedett egy szedret az asztalról, és a szájába tette.

– Mikor történt? És milyen körülmények között?

– Hat éve – válaszolta Dudley. – Nem tudom, hogyan. Az egyik pillanatban nagy hisztit csapott. A következőben már... – Nem mondta ki még egyszer a szót. – De hiszem, hogy jó társa lenne Jane-nek, és nem csak azért, mert a fiam. Megbízható gyerek, kiváló csontozattal, erős és egészséges, elég intelligens (semmi esetre sem féleszű), de elég engedelmes, hogy megfeleljen a céljainknak.

Edward eltöprengett rajta. Jane szeretett minden Ediant. Bizonyára nem jelent gondot, ha egy ilyenhez kell férjhez mennie. De...

– Minden napját lóként tölti? – kérdezett rá.

– Minden egyes napját. Napkeltétől napnyugtáig.

– Nem tudja irányítani az átváltozását?

Dudley a tulsó falra meredt, amin VIII. Henry hatalmas portréja függött, és Edward rádöbbsent, milyen ostobán hangzik. Az apja sosem tudta kordában tartani az oroszlanalakját. Ha magával ragadta a düh, szó szerint előbújtak a tépőfogai, és oroszlán maradt, amíg a haragja nem csillapult, ami néha órákba tellett. Vagy olykor napokba. Kínos volt végignézni. Kivált, ha a király belemélyesztette valakibe a fogát.

– Rendben, akkor hát nem tudja – nyugodott bele Edward.
– De ez azt jelentené, hogy Jane-nek csak éjszaka lenne férje. Miféle házasság volna az?

– Egyesek még örülnének is egy ilyen beosztásnak. Az életem bizonyosan egyszerűbb lenne, ha csak napnyugtától napkeltéig kellene a feleségemmel foglalkoznom – nevetett erőltetetten Lord Dudley.

Olyan lenne, mintha nem is volna házasság – gondolta Edward. De egy olyan lány számára, mint Jane, egy ilyen házasság magányt és függetlenséget biztosítana, amihez hozzászokott.

Ideális lenne.

– Jóképű? – kérdezte. Dudley másik fia, Stan nagy szerencsétlenségére örökölte az apja sasorrát. Stan elég kellemes fickó volt, de nem egy férfszépség. Edward nem szívesen adta volna hozzá Jane-t ahhoz az orrhoz.

Dudley összeszorította vékony száját. – Gifford a kelletnél szemrevalóbb. Hajlamos magára vonni... a hölgyek figyelmét.

Edwardba belemart a féltékenység. Ismét felpillantott az apja portréjára. Tudta jól, hogy hasonlít rá. Ugyanolyan aranyosan csillogó vörösés hajuk volt, egyenes, fenséges orruk, szürke szemük, az arcot közrefogó kicsi fülük. Edwardot korábban csinosnak tekintették, de most sovány és sápadt volt, a betegséggel folytatott küzdelme megviselte.

– ...de hűséges lesz, arról biztosíthatom – kotyogott tovább Dudley. – És amikor majd fiuk születik Jane-nel, meglesz az Eðian örökös. Probléma megoldva.

Probléma megoldva.

Edward megdörgölte a szemét. – És mikor kerülne sor erre az esküvőre?

– Szombaton – felelte Dudley. – Ha felséged jóváhagyja a házasságkötést.

Edward köhögési rohamot kapott.

Most hétfő volt.

– Ilyen hamar? – sípolta, amikor ismét levegőt kapott.

– Minél hamarabb, annál jobb – mondta Lord Dudley. – Örökösre van szükség.

Rendben. Minden az örökös körül forog. Edward megköszönte a torkát. – Legyen hát! Jóváhagyom a frigyet. De a szombat... – Ijesztően közelinek hangzott. – Még azt sem tudom, milyen kötelességeim vannak. Meg kell kérdeznem a...

– Én már ellenőriztem, felség. Aznap semmi sincs. A szer-tartásra úgylis naplemente után kerülhet csak sor – fűzte hozzá.

– Persze. Mert nappal, ugye, ő egy... – Halk nyihogást hallatott.

– Úgy van. – Dudley elővett egy összetekert pergament, és kisimította az asztalon, amin az összes hivatalos királyi rendelet aláírták és lepecsételték.

– Biztos egy vagyont költ szénára – tréfálkozott Edward, aki végre visszanyerte gúnyolódási kedvét. Beleolvasott az iratba: királyi rendelet volt – szó szoros értelemben véve az engedélye –, hogy a suffolki Lady Jane Grey a mától számított első szombaton feleségül menjen a northumberlandi Lord Gifford Dudley-hoz.

A gúnyos mosolyt mintha letörölték volna az arcáról.

Jane.

Dudley a kezébe nyomta a lúdtollat. – Az ország javát kell néznünk, felség. Még ma éjjel Dudley kastélyába lovagolok, hogy idehozzam.

Edward tintába mártotta a tollat, aztán megállt a keze. – Esküdjön meg, hogy a fia jó lesz hozzá! – mondta.

– Esküszöm, felség. Példamutató férj lesz.

Edward ismét beleköhögött a Dudley-tól kapott zsebkenőbe. Furcsa ízt érzett a szájában: émelyítően édes íz keveredett a szeder szájában maradt aromájával.

– Férjhez adom az unokatestvéreimet egy lóhoz – morogta maga elé.

Aztán a pergamenre illesztette a tollhegyet, és egy sóhaj kíséretében aláírta.

Jane → KETTŐ

– ...és az áldott eseményre szombat éjszaka kerül sor.

Lady Jane Grey felpislantott a könyvéből. Az anyja, Lady Frances Brandon Grey beszélt. – Mi történik szombat éjjel?

– Ne moccanj, kedvesem! – csípett bele Lady Frances a lánya karjába. – A méretnek pontosnak kell lennie. Nincs idő az igazításra.

Jane már így is a karját kinyújtva, olyan mozdulatlanul tartotta a könyvét, ahogy csak bírta. Bámulatós erőkifejtés attól, aki az ujjaival körül tudta érni a felkarját.

– Jegyezd fel, hogy a mellméret jottányit sem változott! – vetette oda a varrónő a segítőjének. – Ilyen tempóban valószínűleg nem is fog.

Újabb, ezúttal az önuralom fegyverténye volt, hogy nem csapta fejbe a varrónőt a könyvével. De csak azért, mert a könyv régi volt és értékes. *A répa átfogó története Angliában. V. kötet.* Jane nem akart benne kárt tenni. – Rendben – jelentette ki. – Mi lesz szombaton?

– Eressze le a karját! – utasította a varrónő.

Jane leengedte a karját, és a lapok közé dugott mutatójával jelezte, hol tart az olvasásban.

Az anyja kivette a kezéből a könyvet, a réparól szóló értékes kötetet az ágyra hajította, és megigazította Jane vállát. – Állj egyenesen! A ruhának mindenekelőtt tökéletesen kell állnia. Végtére is az esküvőn nem lesznek nálad a könyveid.

– Esküvőn? – Jane hangjából halvány érdeklődés csendült ki, miközben kissé oldalra hajolt, hogy a varrónő mellett az anyjára nézzen. – Ki házasodik?

– Jane!

Jane ismét vigyázállásba merevedett.

A varrónő feljegyezte Jane csípőmértét (a házasságra érett fiatal hölgyek tulajdonságai között egy újabb hátrány: nem volt elég széles egy gyermek kihordásához és megszületéséhez), és öszszeszedte a holmiját. – Egyelőre végeztünk, hölgyeim. Szép délutánt kívánok! – Anyagok és tűk tömkelegével sietve hagyta el a fogadószobát.

Lady Frances megcsípte Jane vállát. – Te mész férjhez, kedvesem. Figyelj, kérlek!

Jane szíve rögtön hevesebben kezdett dobogni, de nyugalomra intette magát. Csak egy eljegyzés az egész. Ilyesmi előfordult már vele. Ami azt illeti, négyszer is.

– És ezúttal ki lesz a vőlegényem? – kérdezte.

Lady Frances elmosolyosodott. Jane reakcióját belenyugvásnak vette. – Gifford Dudley.

– Gifford ki?

A mosoly homlokráncolásba tűnt át. – Lord John Dudley, Northumberland hercegének a fia. Gifford.

Gifford? Jane hallott már a Dudley családról. Bár a család a jelentéktelenebb nemesi házakhoz tartozott, és inkább a díjnyertes lovak tenyésztéséről és eladásáról volt nevezetes,

egy érdekes ténnyel azért büszkélkedhetett: John Dudley volt a Titkos Tanács feje, a király jobb keze, bizalmas tanácsadója és Angliának talán a legbefolyásosabb embere, természetesen Edwardot leszámítva. És persze egyesek még ezt is vitatták volna.

– Értem – mondta végül, bár sosem látta ezt a Gifford nevű fickót az udvarban. Ami gyanakvásra adott okot. – Bizonyára olyan nagyszerű lesz, mint a többi vőlegény.

– Van kérdésed?

Jane megrázta a fejét. – Mindent hallottam, amit kellett. Végére is ez csak egy eljegyzés.

– Szombaton tartjuk az esküvőt, drágám – emlékeztette az anyja. – Dudley-ék londoni palotájában. Holnap reggel indulunk a fővárosba.

London! Jane-t az anyja pár éve felküldte Londonba Thomas Seymourhoz (akiért Jane nem rajongott) és Henry király özvegyéhez, Catherine Parrhoz (akit viszont kedvelt) abban a reményben, hogy jobb kérést találnak Jane-nek, olyat, aki meg is marad mellette, vagy legalább udvarhölgyi készségein csiszolnak majd. Jane életének legboldogabb időszaka következett: csodálatos könyvtárak, egzotikus nevelők, és hosszú órák a drága kuzinja, Edward társaságában, de rosszul végződött, egy Catherine-Parr-belehalt-a-szülésbe-és-Lord-Seymour-fejétlecsapták-rosszul, Jane-t pedig hazaküldték. Azóta vágyott rá, hogy visszatérhessen Londonba. De szombaton... az azért... túl korai volt. A „szombatot” ugyan már hallotta, de nem gondolt bele, milyen hamar lesz, vagy ez mivel jár számára.

Ezt az esküvőt most komolyan gondolják. A szíve megint hevesen kezdett verni.

– A legnagyobb vágyam, hogy boldog házasságban lássalak, mielőtt túl öreg leszel hozzá – mondta ragyogva az anyja, de nem tisztázta, hogy a „túl öreg” mit jelent: túl öreg a boldogsághoz,

vagy a házassághoz. – Ez a mostani szerintem tetszeni fog. Úgy hallom, szemrevaló teremtmény.

Á, szóval Lady Frances sem látta még! Jane hátán végigfutott a hideg. A tetejében még ott van a Dudley-orr, ami Lord John-ról Stanre szállt...

Jane-nek eszébe jutott a megjegyzés, amit a varrónő a mellére tett. Aztán a csúnya vörös haja, és aprócska termete, ami miatt néha gyereknek nézték. Talán nem kellene kritizálnia a vőlegényét. Végül is a külső nem szabja meg valakinek az értékét. De az a rettenetes orr... – Köszönöm, hogy figyelmeztettél, anyám – szólt a szobából kisuhanó anyja után.

Az anyja természetesen nem válaszolt. Túl sok volt a tenni-való szombatig.

Szombat. Négy nap volt addig.

Jane gyorsan felöltözött, aztán felkapta a répákról szóló könyvét, kiválasztott egy második, sőt harmadik könyvet is (az *Eðianok: Történelmi alakok és bukásuk*, valamint a *Vadonbeli túlélés udvaroncoknak* című köteteket, arra ez esetre, ha gyorsabban befejezné az elsőt), és elindult az istállók felé. Ha ez a Gifford a férje lesz (még most is biztos volt benne, hogy nem így lesz), akkor joga van tudni, mibe keveredik.

Jane természetesen tanulmányozta Anglia minden atlaszát, a történelmieket és a maiakat is, és ezek között szerepeltek a királyság elszigeteltebb zugainak térképei is. Kiderült, hogy a Dudley-kastély, ahol a Dudley-k laktak, amikor nem voltak Londonban, alig valamivel több, mint félnapi útra esett lóháton Jane bradgate-i otthonától. Úgy is odamehetett volna, de egyre többször érték támadások az Eðianokat, és veszélyesnek tartották a vidéket az egyedül, testőrök nélkül útra kelők számára. (Egyesek az Eðianokat okolták a felfordulásért, illetve a Falkának nevezett csoportot, de Jane nem volt hajlandó elhinni ezt a borzalmas

pletykát.) A váratlan házassági bejelentésen túl még az hiányzott volna, hogy valami csetepatéba keveredjen! A biztonságot szem előtt tartva (és hogy ne dühítse fel az anyját) hintóba ült, hogy a Dudley-kastélyba hajtson.

Csak az orral kapcsolatos helyzetet akarta ellenőrizni. És esetleg pár szót váltani a jegyesével. Vagy talán mégsem...

Gyönyörű idő volt. A Bradgate körül hullámzó dombság a kora nyár ragyogó fényében fürdött. Virágos fák. A földút mellett csörgedező patak vizén táncot járt a napsugár. Egy majorság vörös téglafala hívogatóan csillant meg egy kis emelkedőn. Őzek ugrottak meg, amikor a hintó arra zötyögött. Madáracsiripelés hallatszott.

Jane szerette Londont, természetesen az ott tartózkodásnak előnyei is voltak, közülük az egyik, hogy a kedvenc unokatestvére közelében lehetett. De az otthona Bradgate Park volt. Élvezte a friss levegőt, a kék eget, a távoli dombokon álló tölgyfákat.

A nagyapja Anglia legjobb szarvasvadász-területévé akarta tenni a parkot, és az is lett, hiszen gyakran keresték fel köztisztelenben álló királyi látogatók, ám mindez édeskeveset számított Jane-nek. (Ő ugyanis nem űzte ezt a sportot, bár mint hallotta, Edward ügyesen vadászott.) Jane számára a parkban sétálás a második legjobb mód volt arra, hogy elmeneküljön a Való Élet problémái elől.

Az első helyen természetesen a könyvek álltak. Amint elhagyta Bradgate Parkot, hagyta, hogy a répák teljes története magával ragadja. (Tudták például, hogy a rómaiak természetek először a répát a gyökeréért, és nem csak a zöldjéért?)

Mint már említettük és amint talán fel is tűnt, Jane szerette a könyveket. Semmit sem imádozott jobban egy kezében fogott terjedelmes, súlyos kötetnél. Minden tudással teli gyönyörű könyv olyan ritka, csodálatos és lenyűgöző volt, mint az előző. Boldogan szívta be a tinta illatát, élvezte a papír érdes tapintását,

az édes oldalak zizegését, a szeme előtt a betűket. De leginkább azt szerette, ahogy a könyvek elrepítették máskülönbén hétköznapi és fojtogató életéből, és száz másik élet élményeit kínálták. A könyveken keresztül a világot látta.

Nem mintha az anyja valaha is megértené ezt, gondolta Jane, amikor befejezte az utolsó oldalt, és egy sóhajjal becsukta a könyvét. Amikor még élt, Lord Grey tanulásra biztatta, de Lady Frances képtelen volt elfogadni Jane tudáséhségét. *Mit kell egy ifjú hölgynek azon túl tudnia, hogy férjet szerezzen magának?* Jane anyját csak két dolog érdekelte élete során: a hatalom és a jómód. Legjobban azt szerette, ha másokat arra emlékeztethetett, hogy királyi vér folyik az ereiben: „Királyné volt a nagyanyám” – szerette szünet nélkül hangoztatni. Nagy kár, hogy a néhai Henry király kihagyta Lady Frances a trónutódlásból. Jane úgy vélte, talán csak az anyja viselkedését nem bírta. Lady Frances sosem tette túl magát a sértésen, de azt legalább még hagyták, hogy az ereiben folyó királyi vérré hivatkozzon.

Hatalom és jómód. Uralom és pénz. Lady Francesnek csak e kettő számított. És most a lányát készült eladni, ahogy az ember egy díjnyertes kancát cserél el. Úgy, hogy ki sem kéri a véleményét. Jellemző.

Jane elhessegette az anyja iránti szokott rosszállását, és félretette a répás könyvet. Visszatetszéssel látta, hogy a könyv egyik sarka betört, valószínűleg akkor, amikor Lady Frances elvette tőle, és az ágyra hajtotta. Szegény könyv! Nem érdemelte meg, hogy sérülés érje, amiért Jane-nek férjhez kell mennie.

Férjhez menni. Brr.

Bárcsak felhagynának azzal, hogy őt férjhez adják! Milyen bosszantó!

Jane első eljegyzése egy selyemkereskedő fiával volt. Humphrey Hangrotnak hívták, és mivel az egyetlen selyemkereskedő volt egész Angliában, ők szabták meg az árakat. Humphrey

szülei nem restellték emlékeztetni a Grey családot mámorító újjazdagságukra. A leginkább kézzelfogható az volt, amikor több réteg, a lehető legdrágább brokátelyembe öltöztették ösztövér fiukat. Jane számát sem tudta, hány bálon vett részt a Hangrot család otthonában; csak úgy élte túl, hogy mindig kéznél volt egy könyv.

Ami Humphrey-t illette, „jövendő... selyemkirályként” mutatkozott be, és ráparancsolt, hogy érintse meg a ruhaujját. De istenigazából! *Tapogassa meg!* Fogott már ilyen finom anyagot? Sorban megnevezte az eperfaligetekben élő selyemhernyókat. Megkérdezte, tudja-e, hogy a hernyókat a saját gubójukban főzik meg, hogy legombolyítsák a selymet, majd ezek után nem volt hajlandó egy szót sem szólni hozzá. Az eljegyzést egy másik selyemkereskedő váratlan feltűnésének köszönhetően bontották fel, aki hajlandó volt aláígérni a Hangrot Selyem árainak, hogy megszerezze a vásárlóköreit, és ez a Hangrot család azonnali elszegényedéséhez vezetett. Kiderült, hogy senki sem akarta megfizetni a Hangrot Selyem arcpirító árait, így végül a család leköltözött vidékre egy kis házba, és lassan mindenki megfeledkezett róluk.

A második eljegyzése egy Theodore Tagler nevű virtuóz francia hegedűművésszel volt. Theodore az Óceán zenekarral éppen Angliában szerepelt, amikor a családja is ellátogatott Londonba. Több főnemesi család is fogadta őket, és meghallgatták, hogy az a vágyuk, hogy feleséget keressenek a fiuknak. Egy kifinomult ízlésű, jó családból származó lányt, aki nem bánja férje hosszas távolléteit, amennyiben nem óhajtja elkísérni a vendégszerpléseire. Lord és Lady Grey rögtön Jane-t ajánlották – akkor még a Hangrot-botrányból próbáltak meg magukhoz térni –, és a kötendő frigy nem ütközött ellenállásba.

Jane-nek jó füle volt a zenéhez, élvezte a szonátákat, menüettek, szimfóniákat. Időnként még az operák ellen sem volt

kifogása; a kedvencei a tragédiák voltak, amiknek a végén a szerelmesek meghaltak valami könnyörületes cselekedet révén, bár Theodore játékát túlzottan szilajnak találta. Ahogy Theodore-t magát is. Az „elefánt a porcelánboltban” kifejezés jutott róla eszébe. Rejtély, hogy volt képes egy ilyen törekeny hangszeren játszani, ám az eljegyzés olyan gyorsan felbomlott, ahogyan az előző esetben.

Eltulajdonították a hegedűt, egy Belmoorust, a néhai hegedűkészítő, Beaufort Belmoor alkotását. Elragadták. Ellopták. Elvitték Beaufort Belmoor gyermekeinek otthonából. A hegedűt nyomon követték Franciaországon és Spanyolországon át egészen Angliáig. A „tulajdonost”, aki kölcsönadta Theodore Taglernek – mint ahogy minden nem-zenész hangszer tulajdonos tette volna, hogy biztosítsa, rendszeresen használják majd –, letartóztatták, és bár Theodore ártatlan volt az ügyben, ő és családja szintén nyomorra jutottak.

A harmadik eljegyzés Walter Williamsonnal, egy híres, bár a világtól elvonultan élő feltaláló unokájával kötött, bár hogy a nagypapa mit talált fel, az államtitoknak minősült. Ha nem lett volna a házassági céccó, Jane még meg is kedvelte volna Waltert, aki intelligens és művelt volt, és gyakran emlegette nagypapa örökségét. Ő is szeretett volna feltaláló lenni. A vérében van, bizonygatta, nem mintha bárminemű kreativitásról tett volna tanúbizonyságot.

Egy hónapja lehettek jegyesek, amikor a lapokból kiderült, hogy Walter nagypapa tolvaj volt, aki az elmúlt tizenöt évet börtönben töltötte. A Williamson család iránti köztisztélet pillanatok alatt szertefoszlott, és mint sejthetik, az eredmény azonnali elszegényedés lett.

A negyedik esetben a fiatalember... nos, kiderült, hogy nem létezik. Jane anyja (mivel az apja a harmadik és a negyedik eljegyzés között meghalt) egy jóképű fiatalemberről kapott egy

miniatúr, de nem tudta, hogy ez csak mintapéldány, amivel a művész a tehetségét akarta szemléltetni. „Egy Lady Jane rangjához méltó lehetőséget tárok Ön elé” – állt a kísérőlevélben, és Jane anyja – aki általában intelligens volt, de mostanra már kétségbeesetten szeretne volna férjhez adni a lányát – nem vette észre, hogy a leírtak a festő képességeire, és nem a képzelet szülte, bár hihetetlenül jóképű fiatalemberre vonatkoznak, aki a képen volt látható. Jane anyja elfogadta a lánykérést, mielőtt a művész visszaírhatott volna, hogy mikor utazhat oda, és emlékeztette volna, hogy a honorárium nem visszatéríthető.

Lady Frances dühében és zavarában egy szépített történetet adott elő, amiben egy gonosz tréfa áldozatának állította be magát (ráadásul a férje tragikus halála után nem sokkal), és ezúttal a festő süllyedt azonnal nyomorba.

Úgy tűnt, hogy aki beleegyezik, hogy elveszi Lady Jane-t, az sokat kockáztat.

Jane elmosolyodott. Az eddigi vőlegényei sorsából kiindulva Gifford Dudley – és családja virágzásának – napjai meg voltak számlálva.

Már csak azt kellett kiderítenie, hogy tudja tönkretenni.

Jane felemelte az Eðianokról, kedvenc témájáról szóló könyvet, és a mutatóját végighúzta a szón. Mit nem adott volna egy állati alakért! Olyanért, amit senki sem zaklatna, senki sem kényszerítene házasságba, mint mondjuk egy medve. De ha ez öröklődő, ahogy sokan állították, akkor ez a tulajdonság átugrotta. És ha – egy másik népszerű feltevés szerint, ami kevésbé volt tudományosan megalapozott – az adomány csak az arra érdemesekre száll, úgy az érdem kivívására tett minden erőfeszítése kudarcba fulladt.

A távolban egy fehér kövekből emelt gyönyörű kastély állt egy meredek hegy ormán. A tövében népes falu terpeszkedett. A falusiak leesett állal bámulták, ahogy Jane hintója áthaladt

a várkapun, és lassan kapaszkodni kezdett a lejtőn. Egy újabb dombon magas, impozáns öregtorony állt lőrészerű kis ablakkal. Nagyon is jól védhető helynek látszott, gondolta Jane. Mint-ha az itt lakók bármelyik pillanatban támadásra számíthatnának.

De hiszen a XI. században épült. Akkor merőben más idők jártak.

A hintó három kapun haladt át, majd egy vizesárkon, mielőtt beért a vár központi udvarára. Az öregtorony Jane mögött magasodott, előtte pedig elegáns lakosztályok, csúcsos tetők és számtalan ablak színes látványa fogadta. A fák kellemes árnyékot vetettek a padokra és a kastélyra, de az egész olyan „mindent a szemnek, semmit a kéznek” otthon benyomását keltette. Tökéletesen ápolt volt. Mint amit sosem élveznek.

És minden kísértetiesen kihalt volt. Hova tűntek az itt lakók?

Jane a sok ablakot fürkészte, hátha mozgást lát, de minden csendes volt, csak a kastély tulsó felén elterülő tágas mezőn bóklásztak a lovak.

Szóval ezek azok a kiváló lovak, amikkel Lord Dudley olyan sokat kérkedik.

Jane leugrott a hintóról, és a csukott kapu felé sétált, hogy jobban megnézzék őket. Ha jövődöbelije szereti – vagy nem szereti – a lovakat, mindjárt velük kezdheti a véleményalkotást.

A lovak mind nagyszerű, fényes szőrű, vékonylábú teremtmények voltak. A délutáni nap árnyékot vetett kirajzolódó izmaikra. Valóban gyönyörűek voltak, Jane megértette, miért olyan büszke rájuk a Dudley család.

A mező tulsó végéből egy gesztenyebarna csődör dübörgött felé. A fejét dobálta, a sörénye lobogott a szélben. Pompás állat volt. Igaz, hogy Jane inkább a szelíd, engedelmes herélt lovakhoz volt szokva, amiket a hölgyek lovagoltak meg, de most úgy érezte, ló még nem érdemelte meg jobban, hogy folyton kérkedjenek vele.

Milyen bámulatos lehet lóként élni! Így szaladgálni, erős, izmos lábakon repülni! Senki sem nyaggatná, csipkedné, senki sem tenne megjegyzéseket arra, hogy milyen kicsi és jelentéktelen.

Mit nem adott volna azért a képességért, hogy át tudjon változni lóvá, és el tudjon menekülni nemcsak a mostani eljegyzés, de minden elől, ami nem volt rendben az életével.

– Hölgyem – szólalt meg egy hang a háta mögött. – Segíthetek valamiben?

Jane megfordult, és a nyakát nyújtogatta. Először az tűnt fel, hogy a mellette megálló úr jól öltözött, majd a tekintete feljebb vándorolt. És ott is volt.

Az orr.

Valóban egy nagy, kampós sasorr volt, ami a gazdája előtt pár másodperccel tolakodott be egy szobába. (Az olvasónak talán érdemes visszaemlékeznie a horgas orrú pestisdoktor álarcra, ami a következő pár évszázadban jelent meg. Azt mondják, hogy a Dudley-k orra ihlette a maszkokat; ezt persze nem egy Dudley füle hallatára jegyezték meg...)

Szent ég, mi van, ha ez Gifford?

– Gifford Dudley-t szerettem volna látni – mondta tétován, és elkapta a tekintetét, amikor rájött, hogy az orrot nézi. Ámbár elhelyezkedése miatt nehéz volt elkerülni. Óvatosan egy lépést hátrált abban a reményben, hogy a férfi szemébe tud nézni.

– Á! – mosolyodott el mindentudóan a férfi. – Az öcsémet jött meglátogatni.

Phú! Ez az orr, illetve ez a férfi nem Gifford, hanem Stan Dudley, az idősebb fivér, aki néha az udvarba is elkísérte az apját. De mi lesz, ha Gifford orra még rosszabb?

A hasához szorította a könyveit, és arra gondolt, imádkoznia kéne. Vajon szentségtörésnek számít, ha kisebb orrot szeretne?

– Igen. Gifforddal szeretnék beszélni.

– Sajnos nem szolgálhatok veled. A lovakkal... izé... foglalkozik. – Stan a legelőre pillantott, de ha Gifford ott is volt, Jane nem látta, csak a lovakat, akik egy újabb füves területet vettek birtokba.

– Nem fogad?

– E pillanatban nem.

Milyen dühítő! Jane anyja sem látta Giffordot. És most úgy fest, ő sem fogja. Hol ez a rejtélyes ember?

Stan elfordította a fejét, és az orra egy pillanatra eltakarta a napot. – Látom, felzaklatta, amit mondtam. Nagyon sajnálom, de valamennyien tudják, hogy az öcsém csak sötétedés után tud a hölgyekkel foglalkozni.

Hölgyekkel? Többes számban?

– És Önben kihez van szerencsém? – folytatta Sir Orr. – Anne-hez? Vagy Fredericához? Janette-hez?

Jane pislogni kezdett. – Tessék? Kihez?

Stan összefonta a karját, és alaposabban szemügyre vette. – Vörös haj. Szokatlan. Nem emlékszem, hogy az öcsém említette volna, hogy az egyik hölgye vörös hajú.

– Az egyik hölgye?! – sikkantotta Jane.

– Bizonyára nem hitte, hogy Ön az egyetlen?! De azt hittem, jobban szereti a barnákat. Akik magasabbak. És... formásabbak.

Jane szava elakadt. Felháborító! Kinek nézi ez a Stan nevű fickó? Hiszen Jane királyi vérből származott (az anyai nagyanyja végtére is királyné volt), és VI. Edward unokatestvére volt. A király hallgatott rá, és a királyi hallószerv hamarosan megtudja, milyen durva, udvariatlan, elbizakodott, romlott ember...

Mindezt természetesen nem mondta ki hangosan, csak tártott szájjal állt, miközben a Dudley-orr alatti száj a nevét próbálta kitalálni. Olyan sok név volt! Giffordnak talán viszonya volt valamennyiükkel? Vagy Stan csak aljasul viselkedik?

– Rendben van – mondta végül Stan. – Feladom. Megmondom, hogy itt járt, ha elárulja a nevét.

Jane olyan kemény hangot ütött meg, amilyenre csak képes volt. – Lady Jane Grey vagyok. A menyasszonya.

Stan megdermedt, aztán sietve meghajolt. – Ó, értem már! Mylady. Bocsásson meg, kérem! Nem jöttem rá. Először a nevét kellett volna kérdezniem. Csak éppen előkelő születéséhez képest vörös a haja. Mármint... igazán nem kellett volna a többi hölgyet emlegetnem. Mert nincsenek más hölgyek. Sehol. Sehol a világon. Csak a feleségem. És Ön. Gifford hú és állhatatos férje lesz. Mintha a kuttyája lenne. Nos, nem egészen úgy. – Fel-sóhajtott. – Semmit sem kellett volna mondanom...

Jane dühösen meredt rá. Illetve az orrára. Mást nehezen lehetett látni belőle.

– Kérem, fogadja el legőszintébb bocsánatkérésemet, mylady. – Stan Dudley számos ügyetlen kísérletet tett, hogy rendbe hozza a dolgokat, aztán motyogott valamit, hogy kettesben hagyja a gondolataival, amik minden bizonnyal a legszüziesebb fa leg-fehérebb virágaival érnek fel, majd távozott.

Nos, hát: a jövődöbeli férje egy kéjenc lesz! Egy kicsapongó (nem egy légyecsapó, hanem egy szabados úriember). Egy ügyeskedő. Egy ledér figura. (Jane a túlzásba vitt olvasás révén lassan két lábon járó lexikális gyűjteménnyé kezdett válni.) Nem csoda, hogy még senki sem látta, mivel ezt a züllött alakot – állítólag – túlságosan lefoglalták nappal a lovak, éjszaka meg a ringyók.

De ez elfogadhatatlan volt.

Jane dühös léptekkel a hintóhoz vonult. Elképzelte, miket váгна Gifford, Edward, az anyja és bárki más fejéhez, aki összehozta ezt a házasságot.

Arra jutott, hogy ez az eljegyzés tönkreteszi majd Gifford életét. De életében először – és talán ez egy alkalommal – ő

tévedett: a Lord Gifford Dudley-val kötött eljegyzés az ő életét teszi majd tönkre.

Hacsak nem vet véget neki.

Jane kihúzta magát. Nem fog hozzámenni Gifford Dudley-hoz (egyáltalán miféle név ez? De komolyan!). Sem szombaton. Se semmikor.

↑ HÁROM

Gifford
(szólítsák csak G.-nek!)

A legrosszabb, ami történhetett vele, amikor lement a nap, és a szájában összetéveszthetetlen szénaíz volt, hogy *valóban* széna volt a szájában, ami sajnálatos velejárója volt a mindennapjainak. De a nem kívánatos széna-a-szájban-itis (vagy „szénalehelet”, ahogy az anyja nevezte oly módon, ahogy mások a reggeli rossz leheletre hivatkoztak) elkerülhetetlen volt, ha valaki be nem tört lóként fejezett be minden napot, és be nem tört férfiként kezdett minden éjszakát.

„Majdnem férfi” – szokta mondani az anyja. Tizenkilenc évesen már majdnem férfi volt. És határozottan be nem tört.

Miközben előbb ülő, majd álló helyzetbe tornázta magát, G. (kérem, szólítsák csak G.-nek, és ne a keresztségben kapott rettenetes nevén, Gifford Dudley-ként, azaz Lord John Dudley, Northumberland hercegének másodszületett – ennél fogva mit sem számító – fiaként), kinyújtóztatta a hátsó fertályát, ami visszaalakult a csípőjévé.

A délelőtti száguldozásán járt a feje. Ezúttal északnyugatra ment, és elnyújtott, rövid vágóban járta be a zöld dombokat és a buja erdőket, mielőtt vizet kellett keresnie. Úgy érezte, semmi sem ér fel a korlátok és kötöttségek nélküli étellel, vagy azzal, ahogy a szél a hajába kap. Vagyis a sörényébe.

Nem kérte ezt a képességet. (Ha kérte volna, bizonyára azt is kikötötte volna, hogy kedvére irányítsa, bár nem sok értelme lett volna egy átoknak, ha el lehet indítani vagy meg lehet szüntetni.) De azért volt előnye. Nem tartozott senkihez. (Kinek kellene egy félig ló, félig ember fiatal férfi?) Ki tudott keresni egy helyet a térképen, és odamehetett, amikor másnap felkelt a nap. (Feltéve, hogy állati agya emlékezett az útra. G. szerint a lovaknak nincs irányérzékük, így valószínűbb volt, hogy belőle, mint emberből hiányzott a tájékozódási képesség, hisz még a szobájában is képes volt eltévedni.) És ami a legjobb volt: nem voltak emberi kötelezettségei. (Stan bátyja volt a birtok örököse, így neki kellett megnősülnie és újabb kis örökösök nemzedékéről gondoskodnia.)

A nappalok során élvezett szabadság után az éjszakák csalódást okoztak. G. megkereste a vödör vizet, amit a szolgája mindig a sarokban hagyott, és amint felfedezte, odaügetett (emberi módon persze, bár ez minden bizonnyal jobban hasonlított egy ló ügetésére, mint ahogy egy ember tette volna), és megivott belőle egy pohárral.

Az átalakulástól mindig megszomjazott, és ma észnél kellett lennie. A szinte kizárólagos éjszakai életének köszönhetően korlátozott számú tevékenységben tudott részt venni. Fesztelen, gyakran nyers beszédmódjának és általánosságban véve szilaj viselkedésének köszönhetően a szülei azt feltételezték, hogy emberi formájában kétes hírű hölgyek budoárjában tölti az idejét, vagy bordélyokban részegedik le. Lady Dudley szájából gyakran lehetett hallani a panaszt: „Az a fiú és az enyelgései... Mit tegyünk?”

G. meghagyta őket ebben a hitben, és sűrűn hencegett a hódításával a hölgyek körében, hogy manipulálja a szüleit. Ha valamiféle Casanovának hitték (bár szó szerint nem hasonlíthaták az igazihoz, aki majd csak kétszáz év múlva születik meg), egyben azt a szabadságot biztosították G. számára, hogy azt tehesse, amit akar. Az igazság az volt, hogy az éjszakáit sokkal megalázóbban töltötte. Inkább hagyta, hogy a szülei azt képzeljék, hölgyekkel édeleg.

Hangos kopogás riasztotta fel az istállóajtó túloldaláról.

– Mylord?

– Igen? – válaszolta G., és igyekezett a hangjából kicsendülő nyerítést elnyomni, mint amikor valaki reggel megköszörüli a torkát.

– A nadrágja.

Csak annyira nyílt ki az ajtó, hogy egy kék szolgakabátba bújtatott kar benyúlhasson, és meglengessen egy nadrágot.

– Köszönöm, Billingsly. – G. elvette a nadrágot, és felhúzta, miközben Billingsly egy faasztalra fektette a többi ruhadarabot, nehogy széna szennyezze be az ifjú lord öltözékét. A nadrág szükséges volt, bár nemsokára nagyon is meztelennek és védetlennek érzi majd magát egy emberekkel teli teremben.

– És mylord... az édesapja szeretne Önnel pár szót váltani, amint illendően felöltözött.

– Az apám? – rettent meg G. – Visszatért a kastélyba?

– Úgy van, mylord – bólintott Billingsly.

G. begombolta a kabátját, és felhúzta magas szárú bőrcsizmáját. – Mondja meg kérem az apámnak, hogy más dolgom van... terveim vannak!

Billingsly megköszörülte a torkát. – Attól tartok, uram, hogy az édesapja igen eltökélt volt. Kénytelen lesz máskor... izé... po...

– Billingsly! – fojtotta belé a szót G., miközben elvörösödött. – Azt hittem, megegyeztünk, hogy sosem említjük azt a... dolgot... azon a... helyen kívül.

– Elnézését kérem, mylord, de nem emlékeztem az Ön által megadott titkos szóra.

G. lehunyta a szemét, és felsóhajtott. Billingsly csak nemrégiben fedezte fel G. titkos éjszakai kirándulásainak valódi természetét, és meg lett győzve (torokköszörülés, megvesztegetve), hogy ne szóljon G. szüleinek. – *Enyelgés*, Billingsly. *Enyelgés*.

– Úgy van, mylord. Az enyelgéssel várnia kell, mert az édesanyja is ragaszkodik a társaságához. Az édesapjával várják a fogadószobában.

Az apja és az anyja is a birtokon tartózkodnak, ugyanabban a szobában, és őt citálják oda magukhoz? *Ez már nem tréfa* – gondolta. Igaz, az apja gyakran kérte, hogy keresse fel, hogy G. jövőjéről, a ló átokról és az örökségről (vagy annak hiányáról) beszélgessenek (hiszen másodszülött fiú volt), valamint arról, hogy kényelmesebb patkót és olyan kovácsot szeretne, aki tartani tudja a száját. De az anyja ritkán vett részt ezeken a megbeszéléseken. Jobban kedvelte a gondoskodó szerepkört, cicomázkodási tanácsokat adott, hogy hogyan kösse össze a haját (vagy a sörényét, a nap állásától függően).

G. Billingslyre nézett. – Ugye, nem karácsony van?

– Május van, mylord.

– Valakinek születésnapja van?

– Nem, mylord.

– Valaki meghalt? – Egy pillanatig abban a hitben ringatózott, hogy tökéletes bátyja, Stan halt meg, és hátrahagyta tökéletes feleségét és kisfiát, de aztán ráébredt, hogy Stan sosem követ el hibát, és a korai halál révén itt hagyott család egészen biztosan a bevett társadalmi szokások arculcsapásának számítana.

És akkor a bajt még tetéznék azzal, hogy G. köteles lenne meg-
nősülni és utódokat nemzeni. A gondolattól végigfutott a hátán
a hideg.

– Nem tudok róla, mylord.

G. összehéberelte nemes vonalú száját, és kifújta az orrán a le-
vegőt, ami legalább annyira emberi, mint lóhoz illő hanggal
járt.

– Tekintsem ezt annak, hogy eleget tesz az utasításuknak?

– Igen – hunyta le a szemét G.

– Rendben van, mylord.

Mit nem adott volna G. e pillanatban az Eðian-átok feletti
korlátlan hatalomért! Akkor most visszaváltozhatna lóvá, és rö-
vid idő alatt ötven mérföldnyire lenne az apja orrától! (Az öt-
venből valószínűleg negyvenkilenc arra kellene, hogy elkerüljön
a méretes szőlőszerv közeléből.)

Mire G. felkapaszkodott az istállóktól a Dudley-kastély
hátsó kapujának oldalnyílásához, a naplemente már bársonyos
alkonyatba fordult. A gondolatai nyaktörő vágóban kergették
egy mást, annyira törte a fejét, mit akarhatnak tőle a szülei.

Amióta olyan idős lett, hogy már a vacsoraasztalhoz ülhetett,
tisztaban volt a családban játszott alsórendű szerepével. Stant
mindig előtte szolgálták ki, ő kapta hamarabb a főfogásokat és
egyéb ínycségeket. Amikor az apja bemutatta őket, mindig
így kezdte: „Ő a fiam, Stan, Northumberland következő her-
cege, a Dudley-vagyon örököse.” Majd röpke szünet után így
folytatta: „Ó, és ő a másik fiam, Stan öccse.”

Narrátoraink e ponton szeretnék két tényre felhívni a figyel-
müket, amik növelték Northumberland hercegének másodszü-
lött fiával kapcsolatos zavarát. Az első az volt, hogy az Eðian-
mágiát a többség örökletesnek tekintette, de sem a herceg, sem
feltehetően odaadó felesége nem rendelkezett ezzel a képessé-
ggel. Másodszer: a hercegnek irdatlan orra volt, aminek nagysága

legendás volt, Gifford orra viszont normális nagyságú volt, az alakja szonettek írására sarkallta volna a költőket.

E két dolog arra készítette a herceget, hogy a szeme sarkából a feleségére pillantson, és levegőnek nézze Giffordot.

Gifford ennek hatására tizenkét éves korában azt kérte, rövidítsék le a nevét G.-re, mivel úgy sem érdekelt senkit, mi a neve.

Billingsly az oldalsó bejáraton át a harmadik nagytermen keresztül vezette G.-t, ahol egy falitükörben megpillantotta magát, és megállt, hogy kivegyen egy szalmaszálat gesztenyebarna hajából. Az anyja a kastély falain belül ragaszkodott az udvariasság szigorú szabályainak betartásához, melyek közül a legfontosabb ez volt: „A lovas kalandozások minden nyomát az istállóban kell hagyni, ahova való!”

Az anyja mindig is úgy vélekedett a nyavalyájáról, mintha G. négy lábúként akarta volna leélni az életét. Mintha egy kiváltságosként született tizenéves fiú így akarna lázadni. Gyakran elfelejtette, hogy G. nem kérte az átkot, és szívesen odaadta volna Billingsly fél karját azért a tudásért, hogy hogyan tarthatná kordában.

Billingsly mintha csak olvasott volna G. gondolataiban, a teste elé húzta a jobb karját, hogy G. ne lássa.

– Ide, mylord! – tárta ki előtte bal karjával az ajtót Billingsly.

Odabent az apja egy díszes faasztal mögött ült, az anyja, Gertrude mögötte állt, és a herceg vállára tette a kezét, mintha egy festményhez állnának modellt, a kishúga, Temperance pedig a lovagjaival és udvarhölgyeivel játszott a díványon.

– Giffy! – kiáltott fel, amikor megpillantotta. Tempie volt az egyetlen, akitől eltúrte, hogy „Giffy”-nek szólítsa.

– Szia, Fürtöske! – mondta G., mert Tempie-nek voltak a leggöndörebb fürtjei egész Angliában.

– Á, fiam! – kapta fel a fejét Lord Dudley. Intett a sarokban álló asszonynak, Tempie dadájának, aki azonnal megfogta

a kislány kezét, és elkezdte kivezetni a szobából. Tempie ügyetlenül intett, mert nehezen tudta egyszerre a babáit meg a dadus kezét is fogni. – Köszönöm, hogy ilyen sietve csatlakoztál hozzánk.

– Apa. – G. alig észrevehetően biccentett, bár tudta, hogy valami baj lehet, mert „a sietve csatlakozás” két éve a legnagyobb bók volt, amit az apjától kapott. (Az előtte lévő a „meghúzódni a háttérben” volt, amikor látogatóban járt náluk Rafael Amador, a spanyol követ.)

– Pompás hírünk van számodra – folytatta az apja. Gertrude erre jobban kihúzta magát. – És jövőbeni boldogságod számára.

Ajaj – gondolta G. *A jövőbeni boldogság csak egyet jelenthet...*

– Szép fiatalemberré és kemény... izé... csöddörre serdültél – mondta az apja. – Talán nem tartjuk kellően kézben a lovas állapotot, de ez az emberi alaktól való jelentéktelen elhajlás nem akadályozza meg, hogy ne élj normális életet, és nem foszt meg azoktól a jogoktól és kiváltságoktól, amik bármely nemesembert megilletnek.

G.-t először is bosszantotta, hogy egyik szülője sem tudta nevéen nevezni a dolgot, és nem használta a „ló átok” kifejezést, hanem „lovas állapot”-ként utalt rá, vagy „az emberi alaktól való jelentéktelen elhajlás”-ként vagy más hasonló ostobaságként. Apja szónoklatának azonban volt egy sokkal nyugtalanítóbb felhangja, mégpedig a „jogok és kiváltságok, amik bármely nemesembert megilletnek”. Mert ez csak egyet jelenthetett...

– A házasság, fiam – szögezte le Lord Dudley. – Házasság egy alaposan ellenőrzött és, amennyire kipróbálás nélkül el lehet várni, termékeny, előkelő családból származó és hasonlóképpen igazolható családi kapcsolatokkal rendelkező fiatal hölgygel.

G. legszörnyűbb félelmei valóra váltak. – Phű, apa! Termékeny és alaposan ellenőrzött? Nagyon romantikusan hangzik a szádból. – Különben is az elkapkodott házasság ritkán lesz jó. Hiszen nem ezt mondta mindig az apja?

Lady Gertrude ezen a ponton a férje válláról a nyakszirtjére csúsztatta a kezét, mintha bizonyítani akarná, hogy a kényszerített házasságokban is létezik tüzes szenvedély. – Drága fiam, ha rád bízánk, bizonyára sosem nőszül meg.

– Abban a hitben voltam, hogy ezt a tényt már megállapítottuk, és egyet is értettünk benne – vágta rá G. Egy hónappal az után, hogy először lóvá változott, kihallgatta az anyját, aki az apjának panaszkodott, hogy egyetlen magára valamit is adó hölgy sem akarna férjnek egy félig ló férfit. Az apja akkor azt felelte, hogy jobbak lennének az esélyei, ha éjjel-nappal ló lenne, és teljesen kihagyná az emberi alakot. Akkor a szüleinek valami haszna is származna belőle, mert eladhatnák igavonónak. G. ezek után elhagyta a kastélyt, és a csűrben aludt. Most a fogadósobában összereszt az emlék hatására.

Lord Dudley úgy rázta le a felesége kezét, mint egy idegesítő rovar. – Az a kívánságom, hogy minden gyermekem megházasodjon.

– De miért? – kérdezte G. – Én csak egy másodszülött fiú vagyok.

– Édesanyáddal éppen ezért töltöttük az elmúlt két hetet azal, hogy biztosítsuk a boldogságodat...

– Vagyis arra kényszerítetek, hogy megnősüljek – helyesbített G.

Lord Dudley homlokán kidudorodott egy ér, amit G. addig észre sem vett. – Biztosítjuk – emelte fel a hangját az apja – a boldogságodat, ezáltal a jövődet, egy saját birtokot és a Dudley férfiak jövődő nemzedékeinek a vagyont, te pedig megnősülsz, és fiút nemzel, vagy akár kettőt vagy hetet, mielőtt örökre ló lesz belőled, *megértetted!*

G. hátrahőkölt, részben azért, hogy elkerülje a Lord Dudley szájából egyre hevesebben repkedő nyálat, részben azért, mert az örökre lóvá válásról eddig nem tudta, hogy fennálló lehetőség,

bár be kellett vallania, hogy sokkal kívánatosabbnak tűnt, hogy messzire elvágatson, és elvegyüljön a cornwalli vidék vadlovai között, mint a rá váró nász. Nem arról volt szó, hogy egyedül akarta volna leélni az életét. Feltételezte, hogy a házasságnak is megvannak a maga előnyei. De milyen férj válna belőle? A szülei házassága megtanította arra, hogy ha kezdetben nincs nagy szerelem, később csak a megvetés nő, ahogy az ember jobban megismeri a másikat.

Különben is milyen nő menne hozzá, ha megtudja az igazságot? G. szívesen felhívta volna erre az apja figyelmét, de Lord Dudley homlokán a most már vastagon kidudorodó érre pillantva meggondolta magát. – És mi a neve a kedves jövődöbelimnek?

A válasza némileg lecsillapította Lord Dudley-t. – Lady Jane Grey.

– Lady Jane Grey? – G. reménykedett, hogy rosszul hallotta az apját. Évek óta nem járt az udvarban, de Jane-ről hallott már. A hírneve megelőzte.

A könyves lány.

– Lady Jane Grey. Lady Frances Brandon Grey lánya. Edward király másod-unokatestvére.

Lady Gertrude előrehajolt. – Mi a véleményed, fiam?

G. mélyen beszívta a levegőt, aztán lassan kifújta. – Sok minden jár a fejemben. Mint például az, hogy a hölgy arcát ritkán lehet látni, mert folyton egy könyvbe temeti.

– Korábban nem volt ellenedre, ha egy hölgy művelt – jegyezte meg az anyja.

– Még ma sincs. De jobban szeretem, ha egy hölgy más iránt is érdeklődik, nem csak a könyvek iránt. – G. rájött, hogy tiltakozásával nem hatol le a probléma valós gyökeréig, és pedig ahhoz, mit szólna a hölgy a ló átokhoz. De az apja nem helyeselte, ha a fiai félnek. Így inkább folytatta: – Mi a helyzet akkor,

ha az *Anglia politikai történetének II. kötetét* csak arra használja, hogy leplezzen valami torzulást az arcán? Az oltár előtt azt halljuk majd a paptól, hogy emelje fel a fátylát, majd ezt követően engedje le a könyvet, hogy láthassuk az arcát?

– Gifford! – dörrent rá az apja.

G. szája becsukódott a keresztneve hallatán.

– Csípős nyelvvel semmire sem jutsz – tágult ki Lord Dudley orrlyuka, amitől majdnem szélvihar keletkezett, amikor kifújta a levegőt. – Édes fiam! Úgy hallom, abban a téveszmében leledzel, hogy a nász csupán egy ötlet a részünkről. – Az ajka eltűnt a szakállában, mint mindannyiszor, amikor Lord Dudley-n erőt vett a felindultság. – Hidd el, amikor azt mondom, a házasságkötéseket fáradtságos és finom taktikával végzett tárgyalások előzték meg, és nem tűrjük az életed végéig tartó agglegénységről szőtt romantikus elképzeléseidet! – Ezzel felállt, és az öklére támaszkodva előredőlt; a feje elérte a falon lógó, kitömött medvetetem üvöltésre tátott száját. – Megismételtem: ELVESZED LADY JANE GREYT!

A falak visszaverték a hangját. Senki sem moccant, nehogy még jobban felingerelje a vadállatot.

Lord Dudley ujjai ellazultak. Odalépett G.-hez. – Gratulállok a közelgő nászodhoz, fiam. Bizonyára nagyon boldog leszel.

– Köszönöm, apám – szűrte a szavakat összeszorított fogai között G. – És még egy utolsó kérdés. Tud a hölgy a... lovas állapotról? – G. nem gondolta volna, hogy olyan kifejezésre fanyalodik, mint amit az apja használ. Mintha a közelgő házasság hirtelen szégyent ébresztett volna benne az őt sújtó átok miatt.

Lord Dudley kilépett az asztal mögül, az ajtóhoz kísérté a fiát, és mielőtt rácsukta volna, csak ennyit mondott: – Mit sem számít.

Mit sem számít. Ez mégis mit jelentsen? Hogy tud róla, és nem érdeklí? Vagy nem tud, és ez addig nem nyom a latban, míg napkelte előtt mondja el az esküvői fogadalmát?

Billingsly a hatalmas birtok oldalsó bejáratánál várta.

– A kabátja, mylord. A lova már várja, hogy elvigye... az enyelgésre.

G. égne emelte a tekintetét. Valahányszor Billingsly az *enyelgés* szót használta, gyanúsán csengett a szájából. Talán más szót kellett volna választania. Bár az enyelgésnek volt némi kellemes hanglejtése. Ha alaposabban végiggondolja, bizonyosan be tudja venni a ma esti előadásába.

Enyelgések. Enyelgések... Mi rímel rájuk? G. ezen törte a fejét, miközben a kengyelvasba tette a lábát, és felhúzta magát a lova, Westley hátára. Enyhülés? Enyvezés?

Annyira elmerült a gondolataiban rímeket keresve, hogy észre sem vette a bátyját, aki a kastély felől kocogott le az úton.

– Öcsém – mondta Stan üdvözlés gyanánt.

Amikor annak idején G. arra kérte Stant, hogy Gifford helyett G.-nek szólítsa, Stan a még általánosabb „öcsém”-re tért át.

– Jó estét, Stan! – mondta G.

– Hova készülsz?

G.-nek felgyorsult a szívverése. A bátyját ritkán érdekelte, hol jár. De Stan talán már tudomást szerzett az esküvőről, amitől esetleg fontosabbnak érzi az öccsét. Vagy csak csevegni óhaj? G. egyik esetben sem örült a tüzetes kíváncsiskodásnak.

– Indulok... enyelegni.

Stan oldalra billentette a fejét.

– Hogy enyelgést tegyek. Enyelgő legyek. – *Te jó szagú ég!* Sosem gondolt bele, hogyan használja a szót, és hallani pedig kizárólag akkor hallotta, amikor valamelyik szülője ilyesmit mondott: „Tessék, már megint elmegy. Az a fiú és az enyelgéssei...”

– Terveim vannak – jelentette ki. – Ami enyélgéssel jár, vagy az is lehet, hogy nem.

– Csináld csak... – ráncolta a szemöldökét Stan, és megvon-ta a vállát.

– Köszönöm.

G. leszegte a fejét, és sima ügetésre ösztökélte a lovát. Nem hagyhatta, hogy bármi más elvonja a figyelmét vagy akadályozza. Vigyázott, hogy a kezében ne lengjen a lámpása, de a mostani útjához nem kellett sok fény. Csak egyszer jobbra, aztán balra kellett fordulnia, majd kétszer megint jobbra, utána kicsit jobbra, ezt követően élesen balra, fel a hegyre, át a hídon, majd ismét élesen balra, és már ott is volt. Csukott szemmel is odatalált volna.

Mire kikötötte a lovát a Cápauzony Fogadó előtt, a hold már magasán járt. Hallotta a bent rekedten éljenző, pfujoló, káromkodásokat ordibáló, kupákat egymáshoz csapkodó tömeget. Jelentkezett a kocsmárosnál, a neve helyére „John Billingsly”-t írt be, aztán egy zsámolyt húzott egy asztalhoz, aminél már négy férfi ült, jó pár kupa sör utáni állapotban.

– Szeretnél még kapni, mi? – kérdezte a legtorzonborzabb szakállú.

G. nem méltatta válaszra, csak meglapogatta a mellényzse-bét, amiben a legfrissebb alkotása lapult: „A zöldevés elragad-tatása”. Aztán lejjebb siklott a keze, és megtapogatta az övére tűzött tőrt.

A nyilvános versfelolvasások kíméletlen ügyletnek számítottak, főleg, ha valaki újdonsággal jelentkezett. Az ember nem csak a büszkeségét, de mást is elveszíthetett.